Конгрес Українських Націоналістів

Любіть Україну!

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.nacija.org.ua 19 лютого 2008 року № 8 (224)

ЧЕСТЬ НАЦІЇ

ІДЕЯ І ЧИН ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

Світлій пам'яті Голови Українського Державного Правління, Голови Проводу ОУН та президента АБН Ярослава Стецька була присвячена науково-практична конференція й Урочиста Академія, що пройшли 13 лютого у столичному Будинку вчителя.

Організатором заходів виступив Міжнародний благодійний фонд імені Ярослава Стецька, який знайшов підтримку і сприяння з боку Міністерства освіти і науки України, науково-дослідного Інституту українознавства, Центру досліджень визвольного руху, Центру національного відродження імені Степана Бандери та Конгресу Українських Націоналістів.

Микола СЕРГІЙЧУК,
"Нація і держава"

Під час проведення конференції

Спершу відбулася науково-практична конференція, учасники якої підбили підсумки Всеукраїнського конкурсу наукових робіт на тему: "Організація Українських Націоналістів: провідники, ідеї, боротьба", присвяченого 95-й річниці з дня народження Ярослава Стецька.

Перед присутніми виступили голова конкурсної комісії, професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук Володимир Сергійчук, кандидат філологічних наук, доцент Дрогобицького педуніверситету імені Івана Франка Олег Баган – автор книги "Ідея і чин Ярослава Стецька", що побачила світ напередодні цієї події, директор Центру досліджень визвольного руху, радник голови СБУ Володимир В'ятрович, заслужений журналіст України, голова АБН в Україні в 90-х роках Марія Базелюк, доктор філологічних наук, професор, директор НДІ українознавства Міністерства освіти і науки України Петро Кононенко, переможці конкурсу.

А вже через годину після цього учасники конференції та численні поважні гості зібралися у конференц-залі на Урочисту Академію.

Відкрив її ведучий народний артист України Василь Ілащук.

Зі вступним словом до присутніх звернулася голова правління Міжнародного благодійного фонду імені Ярослава Стецька Леся Брацюнь. Вона тепло привітала усіх, хто прийшов на урочисте зібрання, щоб віддати данину поваги світлій пам'яті Ярослава Стецька – непересічної історичної постаті, великого державника, який у розпалі Другої світової війни очолив уряд відновленої Української держави, голови ОУН, президента АБН, члена Екзекутиви Світової Антикомуністичної Ліги та Європейської Ради Свободи.

Великий Провідник, підкреслила вона, пройшов важкий шлях українського революціонера, підпільника, довголітнього політв'язня польських і німецьких тюрем та концтаборів, усе своє життя присвятив справі визволення України. Ідеолог українського націоналізму в дусі християнського світогляду, сподвижник ідей українського Патріархату, публіцист, видатний дипломат і організатор світових сил до боротьби проти поневолення народів був людиною глибоко віруючою, з шляхетною українською душею.

Ми зібралися для того, щоб відновити приспану пам'ять, розбудити у собі таку любов і жертовність для служіння Україні, яку мав, якою жив і горів славний син України Ярослав Стецько, наголосила Леся Брацюнь.

Закінчення на 2-й стор.

АКЦІЇ КОНГРЕСІВЦІВ У ВІННИЦІ

В. ГУСАР,
голова Проводу Вінницької ОО КУН

За ініціативи Проводу Вінницької ОО КУН 14 лютого в обласному центрі пройшов мітинг-реквієм із вшануванням жертв комуно-більшовицького режиму. Біля пам'ятного знака розстріляним 100 жінкам священик УГКЦ о. Василь відслужив панахиду за невинно убієнними, а представники політичних партій (КУН, НРУ, УРП "Собор") поклали квіти до могили та хвилиною мовчання вшанували пам'ять розстріляних у центральному парку міста у 1937–1939 роках 10 тисяч українців.

Після цього присутні вирушили до приміщень вінницьких міської й обласної рад, де влаштували пікетування цих установ.

Зокрема, учасники акцій оприлюднили звернення до міського голови В. Гройсмана з вимогою виконати Указ Президента України В. Ющенка в частині перейменування вулиць у Вінниці, а також після проведення слідства притягнути до кримінальної відповідальності осіб, причетних до знищення семи віковічних дубів на місці розстрілу жертв комуністичних репресій.

Висловлено вимоги і до голови Вінницької облради Г. Заболотного – на виконання вищезгаданого Указу Президента України демонтувати пам'ятники кату української нації В. Леніну (200 шт.) та перейменувати вулиці у населених пунктах області, що носять його ім'я.

Іншою вимогою є негайне прийняття постанови Вінницької обласної ради про визнання вояків ОУН-УПА учасниками національно-визвольної боротьби у Другій світовій війні.

У проведенні усіх заходів вінницьких конгресівців узяли участь заступник голови КУН В. Борейчук та голова Секретаріату КУН С. Брацюнь.

ФАЛЬСИФІКАТОР ВІД НАУКИ

Фракція "НУ" у Львівській міськраді просить Вищу атестаційну комісію позбавити Дмитра Табачника вченого ступеня доктора історичних наук та наукового звання професора

14 лютого, під час сесії Львівської міської ради, депутат Роксоляна Лемик від імені фракції "Наша Україна" звернулася до Вищої атестаційної комісії України з вимогою позбавити Дмитра Табачника вченого ступеня доктора історичних наук, а також наукового звання професора. "Такі, як Дмитро Табачник, не гідні представляти українську науку з позиції невігластва і неоговтаного великодержавного російського шовінізму", – йдеться у заяві.

Ця заява стала реакцією на статтю Дмитра Табачника "Аннигиляция национальной идеи", де той "наочно продемонстрував, що необізнаний не лише з історією Стародавнього світу, а й не знає історії України, ані історії церкви, навіть історії своїх прадідів-юдеїв".

Також Роксоляна Лемик наголосила, що, перекручуючи факти в історії на свій лад під титулом вченого, Дмитро Табачник пропагує людиноненависництво, ксенофобію, імперський шовінізм, розпалювання міжнаціональної ворожнечі, зокрема, українофобії і юдофобії, і все це подається під квазіісторичними висновками.

"Вважаємо, що серед українських вчених не місце вирощеному в пробірці україножерства "професору". Така пропаганда в розвинених країнах не дискутується. Це трактується як злочин і відповідно карається", – сказано у заяві.

ІДЕЯ І ЧИН ЯРОСЛАВА СТЕЦЬКА

З благословенням до учасників урочистого зібрання звернувся Патріарх УГКЦ, Блаженніший Любомир Гузар, який також поділився спогадами і враженнями про особисті зустрічі з Великим Провідником, відзначаючи його глибоку віру в Бога, в якій він черпав сили й наснагу для активної життєвої позиції, жертовності в ім'я рідного народу.

Вручення нагород переможцям конкурсу

– Українська земля завжди народжувала справжніх українців, які боролися за соборність нашої держави, – сказав голова Українського інституту національної пам'яті Ігор Юхновський. – Саме завдяки таким постатям ми стали на незворотній шлях незалежності. Сподіваюся, вшанування світлої пам'яті Ярослава Стецька стане початком проведення вечорів, присвячених життю і діяльності видатних українців, справжніх героїв, борців за Україну.

Спогадами про особисті зустрічі з Ярославом Стецьком поділилися на вечорі народний депутат України Роман Зварич, Голова ОУН(р) Андрій Гайдамаха, суддя федерального суду США Богдан Футей. Усі вони відзначали величезний вплив, який справив на них Ярослав Стецько.

Доля подарувала Ярославу Стецьку довге, але нелегке життя, підкреслювали виступаючі, і він до останку присвятив його вірному служінню українському народу. Найбільші заслуги Провідника – Акт відновлення Української Державности від 30 червня 1941 року, багаторічна діяльність на посту голови Проводу ОУН революційної, а результативна праця на міжнародному терені є справжньою золотою сторінкою історії української дипломатії.

Від імені Головного Проводу Конгресу Голова КУН Олексій Івченко сердечно привітав усіх з нагоди вшанування пам'яті Голови Українського Державного Правління, Голови Проводу ОУН та президента Антибільшовицького Блоку Народів Ярослава Стецька.

Відданий син української Нації, – наголосив Олексій Івченко, – став символом українського націоналістичного руху і визвольних змагань українського народу XX століття. Поряд із Степаном Бандерою і Романом Шухевичем Ярослав Стецько став одним із натхненників революційної збройної боротьби ОУН-УПА в 40–50-ті роки, яка була незрівнянною героїчною маніфестацією українського Духу та Ідеї перед усім світом.

Вшановуючи Ярослава Стецька, – наголосив О. Івченко, – маємо згадати пані Славу Стецько, його дружину, вірну соратницю, засновника Конгресу Українських Націоналістів.

"Народи не зникають тоді, коли в них є забагато героїв, а тоді, коли їх бракує". Із цих слів Ярослав Стецько розпочав свою статтю "У світі молоді нашої доби". Україна має чим гордитися, бо має таких Національних Героїв, як світлої памяті Ярослав і Слава Стецько. Вони вражають нас своєю жертовністю і безмежною відданістю ідеї свободи української Нації. Були, є і будуть завжди закличним прикладом для нас – українських націоналістів. Під час Варшавського процесу польські газети писали про Провід ОУН, називаючи їх фанатичною жменькою людей, настільки сильних морально-ідейно, політично, що можуть не тільки воскресити, а й створити Націю.

Дай, Боже, нам такого твердого українського духу, – такими словами завершив свій виступ Олексій Івченко.

У доповіді "Роль Ярослава Стецька у відновленні Української Держави" професор Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук Володимир Сергійчук глибоко й зворушено говорив про Великого Провідника, аргументовано й переконливо доводив беззаперечну роль цієї непересічної особи у боротьбі за незалежність Української Держави.

Цю думку підтримав також і директор Центру досліджень визвольного руху, радник голови СБУ Володимир В'ятрович.

Тепле слово було сказано і на адресу кандидата філологічних наук, доцента Дрогобицького педуніверситету імені Івана Франка Олега Багана, який презентував книгу "Ідея і чин Ярослава Стецька".

Голова правління Міжнародного благодійного фонду імені Ярослава Стецька Леся Брацюнь та директор департаменту вищої освіти Міністерства освіти і науки України Ярослав Болюбаш в урочистій обстановці вручили нагороди переможцям Всеукраїнського конкурсу наукових робіт на тему: "Організація Українських Націоналістів: провідники, ідеї, боротьба", присвяченого 95-й річниці з дня народження Ярослава Стецька.

У проведення вечора органічно вплелися художні номери, з якими виступили вокальний чоловічий квартет "Фавор" у складі Р. Будзяка, М. Куценка, М. Свята й А. Чаюка, солісти національної опери, заслужені артисти України брати Приймаки, Тарас Компаніченко і гурт "Хорея Козацька".

Учасники вечора мали рідкісну можливість побачити на екрані Великого Провідника, переглянувши у відеозапису інтерв'ю з Ярославом Стецьком майже двадцятип'ятилітньої давности, яке він дав у Римі в 1984 році.

На закінчення урочистого заходу присутні виконали Державний гімн України.

Микола СЕРГІЙЧУК
Світлини Богдана ЗАХАРЯКА

Закінчення. Початок на 1-й стор.

ПЕРЕМОЖЦІ ТА ЛАВРЕАТИ

Всеукраїнського конкурсу наукових робіт на тему: "Організація Українських Націоналістів: провідники, ідеї, боротьба", присвяченого 95-й річниці з дня народження Ярослава Стецька

Ю. ЩУР

Перше місце:
Юрій Щур – аспірант Запорізького національного університету;

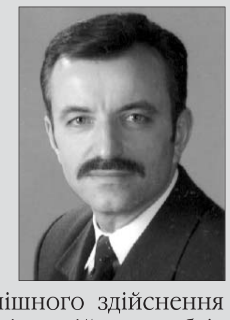
друге місце:
Віталій Циганюк – студент національного університету "Острозька академія";
Андрій Шевців – студент Львівського національного університету імені Івана Франка;

третє місце:
Василь Ільницький – аспірант Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка;
Олексій Бешуля – одинадцятикласник Донецького обласного загальноосвітнього спеціалізованого санаторно-інтернатного закладу для обдарованих дітей "Ерудит";
Марія Пелешок – аспірантка національного університету "Острозька академія".

Заохочувальні премії:
Максим Віхров – студент Луганського національного педагогічного університету імені Тараса Шевченка;
Олександра Беліченко – студентка Львівського державного університету внутрішніх справ;
Тарас Ремарчук – аспірант національного університету "Острозька академія";
Станіслав Стасенко – асистент Донецької національної академії будівництва і архітектури;
Олена Керенцева – студентка Тернопільського державного технічного університету імені Івана Пулюя;
Анастасія Фартушна – студентка Київського національного університету технологій та дизайну;
Олег Мушкевич – аспірант Волинського національного університету імені Лесі Українки;
Маргарита Горячек – студентка Київського національного університету технологій та дизайну.

ВІТАЄМО!

Сердечно вітаємо з днем народження голову Секретаріату КУН Степана БРАЦЮНЯ, якому 15 лютого виповнилося 45 років

Зичимо тобі, друже, міцного здоров'я, великого сімейного і особистого щастя, довголіття, достатку і благополуччя, невпинного руху вперед, успішного здійснення всіх планів та задумів, мирного і спокійного неба!

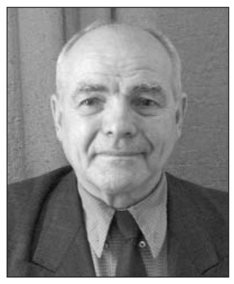
Нехай підґрунтям плідної діяльности буде серце, сповнене любові та добра, натхненна думка й щирі почуття.

Хай життя буде світлим і радісним, а дружні привітання додадуть наснаги у скарбничку твоєї душі. Нехай людська шана буде подякою за плідну працю, чуйність, уміння творити добро на благо Української Нації і Української Держави.

Хай доля збагачує життєвою мудрістю, енергією, натхненням та радістю сьогодення.

Головний Провід КУН,
редакція газети "Нація і держава".

Сердечно вітаємо голову Запорізької ОО КУН Василя ТИМЧИНУ з 75-річчям!

Василь Тимчина народився 15 лютого 1933 року в селі Смолин Немирівського району Львівської області в багатодітній сім'ї.

Батько Федір і мати Катерина виростили семеро дітей-українців. Тато був на військовій службі в ЗУНР у Січових стрільцях. З приходом більшовиків у Галичину його заарештували, а потім закатували у сибірських концтаборах у грудні 1944 р.

Василь закінчив Смоленську НСШ з відзнакою і львівську зооветшколу, отримав фах ветфельдшера. Після служби у війську вступив до Мелітопольської агропромислової академії, яку успішно закінчив у 1963 році. Працював на різних посадах – провідного інженера, начальника бюро, механіка, головного механіка, головного конструктора, головного інженера.

Був уповноваженим комітету соціального захисту військовослужбовців при Кабінеті Міністрів України у Запорізькій області. З 1995 р. – на пенсії.

Однак Василеві Тимчині не до відпочинку. Він організовує відновлення українського козацтва. Був призначений кошовим писарем Війська Запорозького Низового "Запорозька Січ".

На підставі Указу Президента від 5 грудня 1995 р. Гетьманом українського козацтва йому присвоєно козацьке звання – полковник.

З кінця 80-х років XX ст. входить до складу правління ЗОО ВУТ "Просвіта".

З січня 2000 року – Голова ЗОО КУН.

Василь Тимчина публікує в ЗМІ матеріали про національне відродження, виступає на радіо і телебаченні, порушує питання зросійщення українців, Голодомору, про політичних в'язнів, нищення релігії та історичних пам'яток, музеїв і бібліотек.

З нагоди 75-ти річчя демократичні сили Запоріжжя зичать Вам, Василю Федоровичу, в роботі зустріти перше 80-ліття.

Тож до роботи, друже Василю, бо немає на світі другої України, немає другого Дніпра.

З роси і води Вам.

Михайло КАЛИНЯК,
голова Запорізької Кошової Управи
Братства ОУН-УПА

* * *

Головний Провід Конгресу Українських Націоналістів, а також колектив редакції газети "Нація і держава" приєднуються до привітань.

Зичимо Вам, дорогий друже Василю, козацької наснаги, щастя і оптимізму! Впевнені, що Ваш життєвий досвід і патріотизм і надалі служитимуть на благо України.

Хай Господь благословить Вас на довгі роки життя!

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 32-05-03
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Мохналь Михайло	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Костянтин Філімоненко	(0642) 53-96-85
Луцьк	Мельник Євген	(0332) 78-07-65, 72-87-95
Львів	Пшеволоцький Микола	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценько Софія	(0512) 49-67-90
Мукачеве	Ференц Петро	(03131) 2-25-45
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 75-83-113
Полтава	Квачова Олеся	(0532) 28-053
Рівне	Кривко Ігор	(0362) 23-78-55
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Суми	Перетятько Олексій	(0542) 25-88-98
Тернопіль	Чибрас Володимир	(0352) 52-56-91
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Вітряний Олесь	(0382) 65-32-01
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

МЕТАМОРФОЗИ ЧАСУ

ТИМОШЕНКО – КРАЩИЙ ДРУГ "ГАЗПРОМУ"?

Чергова інформаційна війна проти Росії може призвести до здачі газового ринку України

Григорій МОСКАЛЬ

В ОВЕЧІЙ ШКУРІ

Складається враження, що Юлія Тимошенко свідомо займається шкідництвом. Усі її дії з моменту призначення на пост прем'єра немов би скеровані на те, щоб "Газпром" ще сильніше затягнув газовий зашморг на шиї України.

Пригадаємо події 2005 року, коли Тимошенко розпалила першу газову війну з північним сусідом. У ходу були все ті ж інструменти: загроза підвищити ставки за транзит російського газу територією України, вимога ліквідувати посередницьку структуру "Росукренерго" і поставляти газ безпосередньо. Але тільки ось на момент початку війни Україна дійсно мала шанс купувати паливо безпосередньо у тієї ж Туркменії. Більше того, НАК "Нафтогаз" сам продавав газ усередині країни. Але потім Тимошенко затіяла війну. Почитайте пресу того часу – вже тоді звучали докази того, що насправді у прем'єра чудові відносини з "Газпромом". Розповідалося, що їздила вона до Росії з тріумфом, і приймали її там дуже привітно.

Шкода, що мало хто спромігся продовжити логічний ланцюжок до початку 2006 року, коли Президентові Віктору Ющенку довелося залагоджувати конфлікт. На той момент Тимошенко вже декілька місяців, як була у відставці, і як лідер опозиції продовжувала громити "Росукренерго" і "Газпром". У відповідь нібито ображена Росія висунула абсолютно вбивчу для української промисловості ціну за постачання газу в країну. Щоб її уникнути, довелося забути про підвищення тарифів на транзит і погодитися на подальшу роботу з "Росукренерго". Більш того, Віктор Ющенко вимушений був поступитися частиною внутрішнього ринку. В Україні з'явилася посередницька структура "Укргазенерго", яка на сьогодні захопила "найсмачніших" промислових клієнтів. "Нафтогазу" залишилися хронічні боржники – теплокомуненерго і населення.

У грудні 2007 року історія повторилася. Ледве Тимошенко стала прем'єром, як знову стала розпалювати війну нашої країни з Росією. На порядку денному все те ж гасло – зі схеми постачання газу потрібно прибрати двох посередників – "Росукренерго" і "Укргазенерго". Пояснюється це двома тезами. По-перше, обидві структури "корупційні". По-друге, без них буде дешевше. Як і в 2005 році, заклики чесні і благородні. Якщо є посередники, то завжди безпрограшною буде тактика звинувачення їх у здирництві. Проте є одне "але". Схема, котра діє, забезпечувала Україні стабільну ціну 179,5 дол. за тис. кубометрів на весь 2008 рік. Крім того, "Укргазенерго" займався тільки газом, що імпортувався.

Тимошенко зробила все, аби зруйнувати цю, хай і не ідеальну, гармонію. Вона шантажувала Росію підвищенням тарифів за транзит майже у п'ять разів. "Укргазенерго" спочатку обмежили в постачаннях газу, потім позбавили права транспортування палива по трубах, а зрештою, уряд взагалі вирішив ліквідувати структуру. Дивовижним чином Тимошенко не визнавала фактів крадіжки російського газу. Після цього вона так само наполегливо відмовлялася за нього платити. Коли Росія пригрозила відключити постачання палива, все ж таки вирішила платити, але стала наполегливо торгуватися. У результаті, була навмисно створена криза неплатежів між "Нафтогазом" і "Газпромом". Як виявилося, на рахунках Нафтогазу вже давно було зібрано 4,3 млрд грн. Причому обійшлося там без грошей уряду. Адже в січні і лютому "Нафтогаз" продавав паливо споживачам і отримував за це живі гроші. Інша справа, що сам факт існування цих засобів посилено приховувався. Вже чи не за прямою вказівкою Тимошенко?

Були і банальні факти шантажу. Наприклад, вимога ліквідувати "Росукренерго" в обмін на погашення Україною боргів. Звучали і образи. Наприклад, Тимошенко стала наполегливо заявляти, що російський газ Україні не потрібний. Натомість вона запропонувала перекачувати паливо по неіснуючій трубі. Наприкінці січня прем'єр запропонувала Євросоюзу фінансувати проект "Білий потік", по якому газ транспортувався б до Європи з Туркменії. Проте, на відміну від проекту Nabucco, що вже був, тепер частина газу повинна була осідати в нашій країні. Природно, Європі така пропозиція не цікава ні в якому вигляді. Але представники ЄС, як люди виховані, сказали Тимошенко, що зацікавлені ідеєю. Більшого від них і не потрібно, щоб пожбурити грязюкою у росіян.

Численні вимоги Віктора Ющенка припинити війну Тимошенко залишала без уваги. Звинувачення на адресу росіян дещо видозмінювалися і виносилися знову. Закінчилося все тим, що "Газпром" пригрозив відключити газ і зажадав повернути борги. А ще він заявив, що дійсно може працювати без "Росукренерго". Але газ при цьому коштуватиме 314,65 дол. за 1 тис. кубометрів. До яких наслідків це могло привести, неважко здогадатися. Природно, Росія продовжила б транспортувати газ територією України, але всі ці об'єми призначалися б виключно для Європи. Рано чи пізно "Нафтогазу" знадобилося б паливо, щоб опалювати школи і лікарні. Отже, йому довелося б робити несанкціонований відбір газу з труби – простими словами, красти. Україна вже мала досвід таких дій на початку 2006 року. Європейці підняли страшний скандал і ледве не виставили нашій країні мільярдні позови.

Але найдивовижніше в цій ситуації – позиція Тимошенко. Ледве прозвучали погрози росіян, як її роль раптово закінчилася. Вона затихла, а до Москви довелося їхати керівникам НАК "Нафтогаз України" – Олегу Дубині і його заступникові Ігорю Діденку. Природно, розмовляти з ними, за великим рахунком, не стали. Зрештою, 12 лютого на переговори зі своїм російським колегою довелося летіти Віктору Ющенку. Перед загрозою міжнародного конфлікту він знову опинився один. Про що Президент говорив з В. Путіним протягом трьох годин, невідомо. Але коли вони вийшли з кімнати переговорів, стало зрозуміло, заради чого Тимошенко розпочинала війну. По суті, в розстановці сил нічого не змінилося. Кращих умов виторгувати не вдалося, зате для згладжування міжнародного конфлікту довелося поступитися росіянам цілою низкою позицій.

Вже дуже скоро, на період в двадцять років, "Газпром" стане співвласником двох спільних підприємств. СП-1 замінить "Росукренерго", роль СП-2, швидше за все, виконуватиме "Укргазенерго". Зате тепер російська монополія розпоряджатиметься всім газом в Україні – і імпортним, і тим, що видобувається в країні. Все це в обмін на те, що ціна вхідного газу буде приблизно удвічі нижче європейського. Після досягнення домовленостей Тимошенко згорнула всі свої звинувачення. Нібито тепер вона демонструє слухняність перед Президентом, щоб не порушувати крихких домовленостей.

У результаті, у виграші "Газпром" і сама Тимошенко. Крайнім же виявився Віктор Ющенко, який вдруге підряд вимушений прибирати все сміття, нанесене прем'єром. Це дуже непоганий варіант для Тимошенко. Наближаються президентські вибори 2009 року, і вона зможе повною мірою використовувати проти нинішнього президента всі пункти абсолютно програшного для України газового договору.

УБИВЧА УГОДА

У наше розпорядження потрапив проект угоди про постачання газу до України до 2028 року. Документ підписаний керівником "Газпрому" Олексієм Міллером і головою НАК "Нафтогаз України" Олегом Дубиною. Скромний договір на шести сторінках припускає повну оплату нашою країною боргів за фактично вкрадений газ. Але це не головне. Документ за стилем і змістом нагадує військову стратегію захоплення ринку України. Назвемо п'ять ключових підсумків угоди. Перший – замість "Росукренерго" буде створена його точна копія – СП-1. Другий – ціна імпортного газу при цьому стане вищою. Третій – всередині України працюватиме СП-2, роль якого, швидше за все, виконає такий нелюбий Тимошенко "Укргазенерго". Четвертий – він поставлятиме абсолютно весь газ. Роль "Нафтогазу" зведеться до ганебного мінімуму, а "Газ України" можна буде ліквідувати. П'ятий – "Росукренерго" продовжить існувати і займеться транзитом палива територією України до Європи. Згідно з пунктом 2.1, нове СП-1 буде таким самим, як і "Росукренерго". 50% акцій належатимуть "Газпрому". Єдина різниця в тому, що замість Дмитра Фірташа й Івана Фурсина власником інших 50% стане НАК "Нафтогаз". Але про прямі закупівлі газу у туркменів можна буде забути. Всі об'єми йтимуть через "Росукренерго", а згодом після його ліквідації – через російський "Газпромекспорт". "2.2. Спільне підприємство СП-1 (РОСУКРГАЗ) створюється на території кантону Цуг, Швейцарія. СП-1 створюється з метою здійснення постачань природного газу до України". СП-1 буде створене вже до квітня цього року. "РОСУКРГАЗ" плавно замінить в своїй діяльності "Росукренерго".

На місці Віктора Ющенка просто неприпустимо відправляти Тимошенко у відставку. Вона повинна залишитися на посту прем'єра до президентських виборів 2009 року. Тимошенко зобов'язана управляти тим жахом, який вона створила всього за три місяці. А саме, божевільною інфляцією і неймовірними цінами на газ, від яких ми можемо втратити промисловість.

ТИМОШЕНКО ПОВИННА ЗАЛИШИТИСЯ ПРЕМ'ЄРОМ

Всі озвучені Тимошенко тези були лише теорією. На практиці її вимоги призвели до абсолютно шокуючих результатів. Прем'єр заявляла, що для забезпечення дешевого газу в Україні всього лише потрібно мати частку в "Росукренерго" або в безпосередньому спільному підприємстві з "Газпромом". На практиці все це виявилося так, але тільки до кінця 2008 року, і завдяки виключно здібностям Віктора Ющенка як переговірника. Насправді, виходить тільки дорожче. По-перше, вже з 2009 року росіяни можуть продати середньоазіатський газ новоствореному СП-1 за завищеною ціною. По-друге, невідомо, якою вже цього року буде ціна трансферу між СП-1 і СП-2. Адже навіть якщо "Нафтогаз" захоче здешевити паливо для України, є другий співзасновник – "Газпром". Він, напевно, не бачить приводу не заробити ще раз на рівному місці. Та і "Нафтогазу", відверто кажучи, теж потрібні гроші для підтримки своєї занадто громіздкої структури. На те, що він здешевлюватиме газ за рахунок свого прибутку, розраховувати, щонайменше, дивно. По-третє, за тими самими причинами кінцева ціна газу для споживачів України буде не найнижчою. Але прибуток від цих цін "Нафтогаз" не отримуватиме, віддаючи все на відкуп "Укргазенерго", котра, як неважко зрозуміти з тексту договорів, постійно виставлятиме штрафні санкції батьківському підприємству за несплату з боку населення і комунальних служб.

Як це допоможе нормалізувати становище "Нафтогазу"? А хто при цьому боротиметься з інфляцією, яку викличуть зростаючі ціни на паливо? Все це, відзначимо ще раз, – прямий наслідок згубної активності Юлії Тимошенко. Фактично, механізм уже запущений в дію. Тепер їй залишається лише наполягати на тому, щоб СП-1 і СП-2 почали працювати щонайшвидше. Росіяни навіть залишили українському прем'єрові можливість показати свою принциповість. Для цього вона може зразково-показово знищити "Укргазенерго", і після цього заявити, що корупційна структура усунена зі схеми постачання газу. Але це зовсім нічого не дасть, тому що тут же вона підпише угоду про створення набагато демонічнішого СП-2.

Процес впровадження угоди можна саботувати. Для цього Секретаріат може влаштувати паперову тяганину всіма можливими способами. Схоже, набагато меншим злом для країни може виявитися продовження роботи із структурами Дмитра Фірташа – "Росукренерго" і "Укргазенерго". Документи з ними підписані аж до 2011 року. Проте, чи надовго вистачить такого саботажу, важко сказати. Офіс Прем'єр-міністра, навпаки, прагне зробити все можливе, щоб пряма угода "Нафтогазу" і "Газпрому" запрацювала якомога раніше. Вже 12 лютого, наступного дня після повернення Президента України з Москви, Кабмін видав ухвалу, що скасовує розпорядження про створення "Укргазенерго". Того ж дня на засіданні уряду посередника викреслили з газового балансу країни. Найдивовижнішим є той факт, що газовим балансом завжди займалися в "Нафтогазі" і Мінпаливенерго, але ніяк вже не в стінах Кабміну.

Втім, не менш дивовижним у цій історії є навіть не "здача" українського ринку газу російському "Газпрому". Завдяки таким провальним умовам угоди Тимошенко вже через рік стане Президентом України. Сценарій розвитку майбутньої ситуації приблизно такий. До квітня прем'єр демонструватиме дивовижну завзятість. Вона таки закінчить процес переходу України на постачання газу через СП-1 і СП-2. На той час, швидше за все, "Укргазенерго" буде ліквідоване, або ж в останню мить в нього увійде з капіталом "Газпром", і компанія буде очищена від придуманої Тимошенко скверни "корупції". Паралельно суперуспішний Прем'єр-міністр продовжить виплачувати гроші вкладникам Ощадбанку СРСР. Благо, наявних в бюджеті грошей на ці цілі повинно вистачити мінімум до травня 2008 року.

Але завдяки подорожчанню газу і виплатам в країні продовжуватиме рости інфляція, яка вже склала більше 20% за рік.

Зростання цін і ганебне закінчення газової війни стануть достатньою підставою, щоб уже в квітні відправити Тимошенко у відставку. Схоже, саме цього вона і добивається. У результаті, нинішня прем'єр отримає образ великомучениці, яку звільнили за те, що вона боролася з корупцією і віддавала людям кровно зароблені гроші. У цьому її підтримають численні ЗМІ, яким імпонує все, що робить прем'єр. Той факт, що Тимошенко всього за три місяці віддала "Газпрому" багатомільярдний ринок на десятки років, залишиться невідомим. Адже з цими питаннями доведеться розбиратися її наступникові Президентові, який, напевно, залишиться крайнім.

На місці Віктора Ющенка просто неприпустимо відправляти Тимошенко у відставку. Вона повинна залишитися на посту прем'єра до президентських виборів 2009 року. Тимошенко зобов'язана управляти тим жахом, який вона створила всього за три місяці. А саме, божевільною інфляцією і неймовірними цінами на газ, від яких ми можемо втратити промисловість. Тільки тоді є шанс, що виборці побачать провалля між обіцянками і реальністю кращого агента "Газпрому" Юлії Тимошенко.

(http://www.economica.com.ua/top/article/111439.html

Степан САПЕЛЯК,
голова Єнакієвської організації КУН

УКРАЇНА СОБОРНА

ЧЕКАЮ ВАС В ЄНАКІЄВОМУ!

Коли я чую про чергову трагедію донецьких шахтарів, то знову думаю про своє Єнакієве. Хто ж, як не його мешканці, віддавали голоси за колишнього робітника шахти імені Карла Маркса Анатолія Наливайка, який став народним депутатом України від КПУ, і за директора металургійного заводу Литвиненка – від Партії регіонів. Та й сам Янукович родом з Єнакієвого. А земляки й досі не розуміють, що такі люди ніколи не боротимуться за те, щоб менше шахтарів гинуло від аварій, щоб праця їхня ставала все безпечнішою, все краще оплачуваною.

Хто ж, як не ми, націоналісти, маємо донести всю правду українського життя до всіх знедолених і гноблених. Для цього і Конгрес Українських Націоналістів створювався. На жаль, я, голова Єнакієвської організації КУН, не можу похвалитися її успіхами. Практично я залишився один, бо інші члени організації – старі і немічні. А так би хотілося мати спільну, ефективну партійну організацію. Щоб ця мрія збулася, я готовий докласти всіх сил. Я ж родом з Бережан Тернопільської області. У Тернополі закінчив торговельний технікум. Заради пільгового стажу, щоб у 50 років вийти на пенсію, приїхав на Донбас, працюю підземним робітником на закритій шахті. Колись був активістом Товариства української мови, виступав на шахтах, агітуючи за незалежну Україну. Здавалося б, така агітація має подобатися кожному українцю. Але це не так. Чому? Шукаючи відповіді на це запитання, я звернув увагу на те, що народні депутати, яким, здавалося б, сам Бог велить бути державниками і орієнтуватися на державників, беруть собі в помічники представників КПУ, які ніколи не були і не будуть українськими державниками. І сидять ці вороже налаштовані до нашої держави чиновники в чудових офісах, одержують чималі гроші.

Чудові офіси мають єнакієвські організації партій "Наша Україна", "Батьківщина", але сидять у тих офісах люди, чужі до національного відродження, тому нічого не роблять вони для того, щоб прозріли нарешті маси нашого задуреного московською пропагандою та агітацією народу.

На жаль, те ж саме я можу сказати і про себе та своїх однопартійців. У мене багато вільного часу, до того ж працюю по змінах, тож можу бути зайнятий партійними справами в будь-яку пору дня. Через три роки вийду на пенсію, вільного часу матиму ще більше. Хотілося б займатися агітацією на користь Української держави, але для цього потрібні певні умови, та їх ще немає.

А тим часом чужі нам за духом люди діють дуже активно. Так, у Єнакієвому досі немає української церкви – ні Київського патріархату, ні Української Автокефальної Православної, ні Греко-католицької. Дивуєшся: чому українські священики не створюють у нас свої громади, навіщо віддали Донбас усяким баптистам, євангелістам?

Обурює й те, що багатьом нашим громадянам живеться дуже тяжко. Навіть тим, яким пощестило заробляти великі гроші.

Якийсь відсоток наших громадян одержують від своїх капіталів надприбутки, а тим часом і держава наша, і переважна більшість її громадян – бідні. А хіба так повинно бути в країні, де ще стільки невирішених питань загальнонаціонального значення?

Переконаний, що всі наболілі проблеми, яких так багато у нашому непростому сьогоденні, хвилюють не лише мене одного. Знаю, що багатьох мучать ті самі питання, на які так болісно шукаю відповіді я.

Чому б, наприклад, націоналістам Івано-Франківщини не взяти шефства над нашим Донбасом? Чому б не організувати поїздку дітей з Єнакієвого на Різдво чи на якесь інше велике свято до Львова, Тернополя, Івано-Франківська?

А хіба молоді з українського Заходу не варто було б зайнятися пропагандою нашого слова, нашої музики на українському Сході? З цією метою можна було б налагодити поширення касет з записами народних пісень, проведення тематичних дискотек. Організовувати поїздки кращих українських співаків у надто зросійщені регіони краю. Хоча б на день шахтаря (31 серпня), на день міста Єнакієвого (3 вересня) чи з якоїсь іншої нагоди.

Хочеться, щоб Провід Конгресу Українських Націоналістів став ініціатором нового потужного сплеску пробудженої національної свідомості! Перш за все, нам, націоналістам, треба частіше збиратися і обговорювати все, що наболіло на душі, спільними силами знаходити дорогу до людських сердець. Я радий був би, щоб у мене на квартирі збиралися однодумці з усіх регіонів України, всі, кому дорога доля нашої нації. Ласкаво прошу до нас, в Єнакієво, дорогі українці!

ГРИМАСИ ДОБИ

СПАДЩИНА КЛАРИ ЦЕТКІН І ЛЬВА ТРОЦЬКОГО

Як відомо, 23 лютого оголошене у нас Указом Президента України Л. Кучми від 23.02.99 р. № 202/99 Днем захисника Вітчизни. Ніяких особливих подій в Україні в цей день не відбувалося. Свято це просто змавповано з російського Кучмою за поданням його родича, колишнього міністра оборони Кузьмука. Правда, і в Росії, виявляється, нічим того дня не прославилися захисники їхньої, а не українців, вітчизни.

Є. ВОДЯНИЙ

Під Псковом російська червона армія в цей день ніякої перемоги над німцями не здобула, як про це горлала радянська пропаганда, а навпаки – зазнала ганебної поразки. Але для виправдання "свята" було знайдено газетну замітку, в якій мова йшла про пожертви простих громадян на потреби червоної армії. Оце і вся слава сусідніх захисників їхньої вітчизни. А для підтвердження цього звернемось, як кажуть, до першоджерел.

В ПЗТ Леніна, т. 35 1962 р. вид., на стор. 384 читаємо:"...армия воевать не может. Неделя войны с немцами, перед которыми просто бежали наши войска, с 18 по 24 февраля 1918 г., вполне доказала это". А в роботі "Тяжелый, но необходимый урок" (стор. 394) Ленін про бої 18–24.02.18 р. пише: "С одной стороны, безудержный разгул "револютивной" революционной фразы... С другой стороны, мучительно-позорные сообщения об отказе полков сохранять позиции, об отказе защищать даже нарвскую линию, о неисполнении приказа уничтожать все и вся при отступлении; не говорим уже о бегстве, хаосе, безрукости, беспомощности, разгильдяйстве". І на довершення цього Постановою Ради народних комісарів про прийняття німецьких умов миру, прийнятою 24 лютого в 4.30 ночі (стор. 381) в Брест-Литовську за завданням Леніна Троцький віддав німцям Україну, 245 тонн золота, Балтійський та Чорноморський флоти, 915 заводів тощо.

Як відомо з енциклопедій, проголошене на знак солідарности жіночого пролетаріату у боротьбі за рівні економічні і політичні права жінки з чоловіком міжнародним жіночим днем – 8 березня було вирішено святкувати на другій Міжнародній конференції жінок-соціалісток в Копенгагені у 1910 році з пропозицією Клари Цеткін.

Це схоже було на провокацію. Адже гасло закликало безправне пролетарське жіноцтво на боротьбу з такими ж безправними пролетарями – чоловіками. В Україні ж уперше почали святкування Міжнародного жіночого дня лише 23 лютого 1913 р. Та ні тоді, ні сьогодні безпросвітні пролетарі не знали і не знають глибших коренів і підстав для святкування.

Їх ще в 2005 році детально описав Андрій Волинець в одній із газет, посилаючись на книгу Есфірі Старого Заповіту Біблії. До речі, в українському перекладі ця книга досі не друкується. Мова там іде про часи, коли юдеї перебували під владою великого царя Артаксеркса, який керував з міста Сузи ста двадцятьма сімома областями від Індії і до Ефіопії. На третьому році правління Артаксеркса загордилася його дружина цариця Астинь. Цар вирішив підшукати слухнянішу дружину. Одним з перших про це дізнався юдей Мардохей, який служив при дворі і виховував сестру Гедаса – Есфір. Її він і запропонував у царський гарем. Есфір сподобалася цареві, на сьомий рік панування Артаксеркса Есфір стала царицею замість Астині. Але зв'язків зі своїм вихователем не розривала. Це не сподобалося царським євнухам Гавафу і Ферзі.

Напевне, вони вирішили звести порахунки з Мардохеєм. Але останній їх випередив. Через Есфір він передає Артаксерксу звістку про змову євнухів убити царя. Справу начебто дослідили і євнухів повісили. Після цього правицею царя стає Аман Македонянин, якому не подобалась поведінка юдеїв. Останні не виконували законів царя. Аман добивається покари порушників законів. На дванадцятий рік царювання Артаксеркса було кинуто пур – жереб для визначення місяця покари. Жереб випав на місяць Адар (лютий-березень). Мардохей попереджає Есфір, що їй також не вдасться врятуватися у царському домі від кари. Він спонукає її скористатися своїм високим становищем і врятувати одноплемінників. Есфір знесилюється постом, викликає до себе співчуття, переконує царя у тому, що Аман не правий. Артаксеркс змінює свій гнів. Возвеличує на місце Амана – Мардохея. І 13–14 числа місяця Адара, що співпадає з днем 23 лютого нашого календаря за новим стилем, або 8 березня за старим стилем, коли мали карати юдеїв, які не виконували закони, було вбито 75 тисяч тих, кого юдеї вважали своїми ворогами. Хоча про ознаки ворожости не йдеться у книзі, серед жертв були жінки і діти Амана. Десятеро його синів було повішено. Відтоді ці дні юдеї називають Пуримом-жеребом і святкують їх щороку.

І Клара Цеткін (Ейснер), і Лев Троцький (Бронштейн) – організатор червоної армії – на відміну від затурканих пролетарок та пролетарів, добре знали і книгу Есфірі, і традиції свого народу. Тому не випадково саме ними було запропоновано вшановувати своє єдине для юдеїв свято 23 лютого і 8 березня.

Дарма, що під трохи іншим соусом.

РУЙНУВАТИ ДЕСТРУКТИВНІ МІФИ

Так визначає місію молодіжної газети українських націоналістів на Луганщині її головний редактор Олександр Антонов

Марта РИМАР

Навесні, у день народження Тараса Шевченка, відзначатиме перший рік існування поки-що невеличка, але дуже цікава газета молодих націоналістів Луганщини "Ворохобник". Молоді люди, які утворили організоване націоналістичне коло у наскрізь зросійщеному краї, за власні кошти випускають друкований листок. Спочатку його наклад складав усього 200 примірників, а згодом, коли "Ворохобник" помітили у Києві, доброчинці надіслали 100 гривень, відтак наклад зріс до 1000 примірників.

Як розповів "Нації і державі" головний редактор видання, він особисто та Ілля Єфремов ініціювали появу газети, яка приймає до друку виключно україномовні матеріали та прагне, щоб українцям Луганщини було що почитати без іншомовних вкраплень. Адже редакції деяких видань взяли за правило двомовність, своєрідну суміш, де на практиці більшість текстів – російськомовні. Редакція "Ворохобника" має за мету руйнувати деструктивні міфи, що сіялися та інколи продовжують сіятися на Луганщині, і самим своїм існуванням заважають українцям Сходу жити і бути щасливими.

При першому ж погляді на сторінки "Ворохобника" вирізняєш гарний лексичний, синтаксичний, смисловий рівень української мови – соковитої, живої, молодої. Щодо змісту, то він також не залишає байдужим. " Ти питаєш себе, чому так кострубато йдуть справи в Україні? – звертається газета до читачів, не залишаючи між співрозмовниками зайвої дистанції. – Чому владоможці, захлинаючись слиною, вовтузяться з якимись дрібними процедурними моментами і розкручують їх до вселенського масштабу? Якщо питаєш, знай – ти не один." Газета піднімає на шпальтах цікаві націєтворчі теми: утвердження української мови, розвиток українського козацтва, роль здорової родини у зміцненні нації, особливості самого поняття "патріотизм" як нерозривного зв'язку з рідною землею та своїм родовим корінням.

Тож хочеться привітати молодих патріотів з Луганщини з першими успіхами та побажати наснаги, збільшення читацького кола, а також – зростання числа однодумців та меценатів, які допомагають українській газеті виходити у світ.

ЦИВІЛІЗАЦІЙНИЙ ВИБІР

КУДИ ПРЯМУЄ "ТИТАНІК"?

Січневий обвал на фондових ринках, поступове, але невпинне сповзання курсу долара і коментар до цих явищ фінансової та бізнесової еліти у Давосі спонукали до оприлюднення альтернативної оцінки вищезгаданих тенденцій з позиції фізичної економії.

Володимир ЦАПОВСЬКИЙ,
журналіст

Для загалу зазначу, що, на відміну від смітівської теорії походження капіталу (або додаткової вартости) за рахунок експлуатації праці, фізіократи виводять його (капітал) із природного приросту енергетичних одиниць завдяки фотосинтезу, який має місце в землеробстві. Через їжу ця біоенергетика бере участь в усіх видах людської діяльности, в т. ч. і у фізичній праці робітників.

Цього року людство згадує про геніальний витвір основоположника фізичної економії Франсуа Кене (1694–1774 рр.) – "Економічну таблицю" з нагоди 250-річчя виходу у світ. Карл Маркс називав Ф. Кене батьком економіки, але повністю осягнув слушність фізіократів лише під кінець життя, про що й зізнався на останніх сторінках четвертого тому "Капіталу", де розглядаються джерела додаткової вартості:

"Абсолютна додаткова вартість виникає із природної родючости землі, тоді як відносна додаткова вартість продукується розвитком суспільних продуктивних сил".

Але часу на виправлення свого бухгалтерського "шедевру" у К. Маркса вже не було.

Політична економія (серед науковців вживається значення "класична"), за якою живе теперішня цивілізація, віддає перевагу соціальному походженню додаткової вартости, замість фізичного, що є у фізіократів.

У зв'язку з цим доцільно поставити запитання: якою є сучасна наука про економію; якими мірками послуговується; належить вона до наук точних, а чи до гуманітарних? Те, що економіка оперує цифрами, відсотками, вказує на її приналежність до природничих наук. Але щодо мірил – тут є багато нез'ясованого.

Логічною, здавалося б, була б відповідь, що універсальним мірилом економіки були, є і будуть гроші, адже всі бюджетні розрахунки, виробництво, торгівля, оплата праці тощо вимірюються грошовим еквівалентом. Та при ближчому розгляді суті грошової одиниці як мірила в класичній економії виникають серйозні сумніви.

Що таке гроші?

Ось приклад із життя. На початку 90-х років батько віддав у заготскот трирічного бика. Коли через місяць надійшла черга розрахунку, він отримав на руки гроші, за які зміг купити собі лише одну пачку цигарок, до того ж без фільтру. Кажуть, мала місце якась гіперінфляція. Чи, може, у нас гроші були не такі "тверді"? То давайте звернемо увагу на долар США. Сімнадцять років тому за 2–2,5 тис. доларів США у Києві можна було придбати у власність однокімнатну квартиру на Хрещатику площею 50 кв. м. Сьогодні це вартість одного кв. м у тій же квартирі!?

То чи маємо ми право на такій метричній основі взагалі говорити про економіку як науку? Якою є природа інфляційних процесів, і чому при верстанні бюджету на наступний рік уряд планує (!) рівень інфляції (читай: узаконює обкрадання заощаджень громадян)?

У межах політекономії дати однозначну відповідь на ці запитання неможливо. Або будуть пояснювати диспропорціями ринкових попиту і пропозицій, або шукатимуть відповіді у вразливій кредитно-іпотечній політиці банківської системи тощо...

Водночас з позиції фізичної економії все має гранично чітке і прозоре пояснення закономірности процесів, що відбуваються в тому чи іншому секторі економіки і в глобальному масштабі зокрема.

З моменту винайдення парового двигуна і дотепер розвиток цивілізації пішов в ентропійному (розсіювання енергії) напрямку. Використання енергії, отриманої внаслідок спалювання вуглеводнів, незмірно прискорює розбудову міст, забезпечує комфортну температуру у житлах, дозволяє економити час при транспортуванні товарів і переміщенні людей, зрештою, дозволяє борознити світовий простір космічними апаратами. Усім очевидно, що запаси вуглеводнів не є безкінечними, і що перехід на альтернативні енергетичні джерела є неминучим.

Та нас цікавить, як сьогодні відбивається на ціноутворенні, на грошовому обігу, врешті-решт, на політиці держав ентропійний процес розвитку. Тим більше, що спостерігаємо стійку тенденцію до його посилення, внаслідок економічних зрушень у таких країнах, як Китай, Індія, Бразилія, Росія.

Тут хочу навести цікаві спостереження і факти, опубліковані в тижневику "Дзеркало тижня" (№44 (673) від 17.11.07) під назвою "Пік Хабберта", авторства В. Кононюка. Автор прогнозує подвоєння ціни на нафту найближчим часом, аргументуючи це тим, що із червня 2006 року до жовтня 2007 року середній місячний приріст видобутку нафти дорівнює нулю, а потреба у світовому споживанні щороку зростає на 1,5–2,5 %.

Пік видобутку нафти зупинився на позначці 85,5 млн. бар./день. Для збалансування попиту і пропозиції ринок зреагує підвищенням цін на нафту, оскільки міфічні незадіяні потужності в країнах ОПЕК існують лише в уяві журналістів і політиків.

Ціна на газ практично повторює поведінку цін на нафту. Якщо 2000 року ціна газу в Європі та Північній Америці коливалася в межах 55–60 дол. за тисячу кубометрів, то нині вона становить у середньому 240–250 дол., тобто збільшилась за цей період більш як учетверо. Ціни на вугілля теж виросли, але помітно відстають від динаміки цін на нафту і газ. Це пояснюється складністю заміни нафти на вугілля без серйозних змін у технології, що потребує і часу, і коштів. Обмежимося цим викладом фактажу, взятому в основному із звітів Міжнародного енергетичного агентства (МЕА).

Отже, країни-експортери продають щоденно нафти на суму 8,5 млрд. дол. США, що за рік складає більше трьох трильйонів доларів. Якщо до цього додати вартість природного газу та вугілля, то суму можна подвоїти. Але ж енергетична споживча вартість у буквальному значенні згоріла і нагріла атмосферу, згубно впливаючи на екобаланс, а гроші – залишилися. Величезні суми грошей шукають прив'язки до споживчої вартости і неминуче стають причиною інфляційних процесів.

Якби, скажімо, така країна, як Росія – один з лідерів експортерів нафти і газу – зароблені гроші використовувала виключно у внутрішньому обігу, то давно б уже луснула від гіперінфляції. Тому й вустами А. Чубайса оголосила про стратегію ведення політики у напрямку "ліберальної імперії".

Як це відбивається на Україні? За ентропійні гроші, отримані в т. ч. і від нас, Росія скуповує найбільш прибуткові підприємства і цілі галузі в Україні. На жовтень 2007 року офіційна статистика показала 1343 млн доларів США інвестицій в українські підприємства (понад 1800). У той же час український бізнес в Росії працює у 81 підприємстві і загальна сума становить 124 млн доларів. Додамо, що тут не враховано офшорні капітали, які можуть мати російське походження. При відношенні кількости населення 1:3 ці цифри більш ніж показові.

За ентропійний долар російський бізнес може купити не тільки "Челсі", а й, якщо дозволять, Лувр і Версаль, що вже й казати про київську нерухомість, земельні наділи поблизу міст, ласі шматки на узбережжі в Криму та на інших курортах. І процес цей буде наростати в міру підвищення ціни на нафту і газ, про що нас завчасно попереджає посол Росії Віктор Черномирдін.

Тут мусимо особливі застереження надіслати нашим законотворцям: такі гроші-фантики не можуть брати участь у ринку сільськогосподарських угідь. Цього нам не простять майбутні покоління, про це до нас волають мільйони душ, заморених голодом. Адже абсолютна додаткова вартість виникає з природної родючости землі. Бо зерно, вкинуте у родючий грунт, гине, даючи життя десяткам нових насінин. Ця енергія не ентропійна, вона – животворна, яка єдина може стати еталоном, міркою без інфляційних грошей.

Україна готова показати світові інший шлях розвитку, що не веде до омніциду. У нас є світового рівня величини, котрі закладали основи Української школи фізичної економії. Це насамперед Сергій Подолинський (1850–1891), академік Володимир Вернадський (1863–1945) та пророк і мислитель Микола Руденко (1920–2004) (див. Економ. Енциклопедію т. 3, ст.722).

Знайомий з кількома десятками вчених, серед яких є й доктори економічних наук, професори, є й академіки, котрі готові до розвитку ідеї поступового запровадження формування державного бюджету на принципах фізичної економії. Та цим думкам уже тісно в межах Наукового товариства імені Сергія Подолинського. Час переходити від катакомбного періоду існування до служіння в Храмі. Першим кроком у цьому напрямку стане заснування Українського Інституту Фізичної Економії. Альтернативи цьому немає.

Тим часом ми є свідками чергового раунду жорстких змагань на міжнародній арені за контроль над родовищами вуглеводнів. Такого собі бою титанів на "Титаніку" ентропійної цивілізації. Судячи з коментарів у Давосі, гра у фантики триватиме.

Чи довго?

м. Мукачево

ПОПІЛ ІМПЕРІЇ

ОБ'ЇЛИСЯ БЛЕКОТИ

Марення підстаркуватих дніпропетровських комуністів і злодійкуватих нуворишів

29 січня – у День Пам'яті Героїв Крут у Дніпропетровську "обласна рада" ухвалила заяву. Щоправда, не в міліцію, не на позачергову відпустку і навіть не на підвищення своєї вельми скупої депутатської зарплатні. Адресати цієї заяви залишилися таємницею. Бажаючі мають змогу ознайомитися з її змістом в Мережі за адресою http://oblrada.dp.ua/press/news/2008-01/722. Депутати, начебто від імені всіх "виборців Дніпропетровщини", панічно б'ють на сполох, закликаючи "зупинити фальсифікацію історії".

Максим КРАВЕЦЬ,
член Національної спілки журналістів України

Від чого б рейвах такий, панове депутати? Чи вас обходять численні проблеми в економіці, з якими ніяк не може впоратися наша область вже котрий рік? Може, прагнете привернути увагу до жахливого стану зведених до жебракування дрібних сіл і містечок, звідки люди тікають світ за очі, бо там нема чого робити? Може, болить вам зруйнована нанівець у всіх без винятку населених пунктах області інфраструктура і комунальна галузь? А чи, можливо, непокоїть розгул корупції й крадійства в усіх без винятку держструктурах, які тільки є? Зростання цін хвилює? Ні, ви знайшли дуже актуальну і нагальну для нашого краю проблему "зростання націонал-радикалізму", "фальсифікації історії"! Настільки нагальну, що берете на себе сміливість висловлювати свої масні, зацвілі в совєтських теплицях убогі думки від імені всіх виборців Дніпропетровщини. Цікаво, чи знають про це ці самі виборці? Чи питали ви їх?

На щастя, ні я, ані мої друзі, знайомі, все моє оточення, бігме, не належимо до категорії ваших виборців, тож не варто розписуватися за всіх. Розписуйтеся, панове, виключно за самих себе. Так воно буде чесніше. До того ж, за брехню, наклепи, провокації та підбурювання треба відповідати – тож вам не варто ховатися за спинами "виборців". Майте сміливість відповідати самі, панове депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання.

У заяві стверджується, що якомусь "суспільству" нав'язуються "антиросійські погляди". Не вказано, якому суспільству і хто ці погляди нав'язує, так само як не вказано, в чому ці погляди полягають. Ніде в межах Дніпропетровської області, ані за її адміністративними кордонами, в жодних ЗМІ – офіційних і неофіційних, державних і приватних – не зустріти не те що "нав'язування", самого кривого слова на адресу Росії і росіян. Навпаки, росіяни в Україні (як, утім, і представники будь-якої іншої національності), зокрема в Дніпропетровській області, не відчувають жодних утисків чи дискримінації ані в економічній, ані в культурній, ані в будь-якій іншій сфері життя як офіційно-робочого, так і приватного, побутового. Якісь критичні зауваження з приводу політики Російської Федерації в українських ЗМІ нічим не відрізняються від аналогічних зауважень на адресу інших країн і не містять нічого спільного з тим, що можна було б визначити як "антиросійські погляди". Натомість достатньо хоча б побіжно переглянути ЗМІ Російської Федерації, щоби наочно переконатися, якому суспільству і ким нав'язуються антиукраїнські погляди.

Отже, депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання брешуть.

А через те, що окремі довірливі громадяни з цієї "правдивої" заяви дійсно можуть повірити у факт "антиросійських настроїв" на Дніпропетровщині, ця інформація набуває ще й ознак розпалювання міжнаціональної ворожнечі, що за законами України є кримінальним злочином. Отже, депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання займаються підбурюванням однієї частини населення проти іншої.

У заяві говориться, що "знищуються пам'ятники історії радянського періоду". Може, хтонебудь з панів депутатів набереться сміливости і покаже мені, де саме в нашій області знищуються ці пам'ятники? Та ще й свідомо, з ініціативи якихось неназваних таємничих зловорожих сил... А поки ніхто мені такий зруйнований пам'ятник не показав, я залишаю за собою право заявити відкрито: і тут депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання брешуть.

І брешуть тим нахабніше, що знають, що – справи з пам'ятниками в області є з точністю навпаки. Всі пам'ятники совєтського ("радянського") періоду стоять неушкоджені, якщо ж якісь і ушкоджені, то через руйнівний час, а ніяк не через капосну діяльність міфічних "окремих політичних сил". А от пам'ятник Героям України у Кривому Розі було піддано брутальній руйнації та знищено – а обласна рада змовчала і ніяк не відреагувала на цей ганебний факт.

У заяві вояків УПА названо "фашистськими посібниками". Депутати обласної ради повторюють штампи рідної для них комуністично-совєтської пропаганди, до створення якої, звісно, свого часу вони або їхні "духовні батьки" доклали руку. Насправді відомо – із праць вітчизняних, так і зарубіжних дослідників-істориків, з численних фактів, документів, опублікованих і оприлюднених після краху СССР і постання незалежної України, розсекречених архівів КГБ – що Українська Повстанська Армія воювала за волю та незалежність України – в тому числі проти німецьких загарбників у період 1942-44 років. Тому є неспростовні свідчення і докази. Отже, і тут депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання судять про речі, про які не мають жодної уяви, тобто нахабно брешуть і зводять наклепи на мертвих і живих вояків УПА.

У Дніпропетровській області мешкають сотні ветеранів УПА. Ці люди поклали своє життя на вівтар визволення України з-під ярма різноманітних окупантів. Саме вояки УПА практично єдині з українців, хто піднявся у час Другої світової війни та після неї на захист України, а не на захист якоїсь держави-поневолювача: Польщі, Німеччини, СРСР. За будь-якою логікою – людською та справедливою – в незалежній державі, за яку вони ризикували своїм життям, життям рідних та близьких, ішли до бою, на каторгу, на страту, саме ці люди мають бути визнані як Герої, і не може бути інших тлумачень їхнього статусу.

У заяві безапеляційно стверджується, начебто Герой України, Головнокомандуючий УПА, генерал-хорунжий Роман Шухевич був "гауптштурмфюрером СС", "кавалером двох фашистських орденів". Жодного документа, що засвідчував би факт нагородження Романа Шухевича хоча б однією якоюсь "фашистською" нагородою, в природі не існує, як і немає свідчень того, що він мав звання "гауптштурмфюрер СС" і взагалі належав до СС. Якщо панове депутати спроможні довести протилежне, вони воістину здійснять переворот в історичній науці. Але, на щастя, подібні історичні "екскурси" депутатського корпусу нашої облради мають більше відношення до брехливої-галасливої совєтської пропаганди, ніж до реальних історичних фактів. І це знову ж таки показує, що депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання безсоромно брешуть.

До того ж, варто відзначити, що Романа Шухевича було нагороджено званням Героя України згідно з Указом Президента України, і цій акції передувала ретельна перевірка всіх фактів, пов'язаних із біографією Головнокомандуючого УПА. Але дніпропетровські депутати відкритим текстом називають дії Президента України злочинними. Чи треба зайве наголошувати, що заходи подібного роду потребують окремого, додаткового розслідування і додаткової уваги до заяв і дій Дніпропетровської обласної ради? Адже тут ми маємо справу з безпосереднім наклепом на всенародно обраного Президента України.

У контексті діяльности УПА та ОУН у заяві "нагадується" знову ж таки якимсь неназваним "посадовим особам" про "необхідність дотримання міжнародного законодавства, рішень профільного комітету ООН та Нюрнберзького трибуналу стосовно злочинних організацій – посібників фашистської Німеччини".

Хочу нагадати панам депутатам, що ніде в "міжнародному законодавстві", в "рішеннях ООН" та "Нюрнберзького трибуналу" стосовно злочинних організацій – посібників фашистської Німеччини не йдеться ані про діяльність ОУН, ані про діяльність УПА, та й узагалі ці організації жодним чином не згадуються. Навпаки, численні документи засвідчують непричетність ОУН-УПА до злочинів нацистської Німеччини, підтверджують безкомпромісну боротьбу бандерівської ОУН та УПА проти німецької окупації України. Отже, ми знову бачимо, що депутати Дніпропетровської обласної ради V скликання займаються перекрученням фактів, просто кажучи – брехнею.

Тим паче, буквально в ці дні у світлі нових розсекречених СБУ документів, що проливають світло на історію ОУН і УПА, ми бачимо, що до звірств проти мирного населення передусім причетні створені совєтськими каральними органами спецзагони, що діяли під виглядом вояків УПА, що звинувачення вояків батальйону "Нахтігаль" у нищенні мирних євреїв та поляків є совєтською ж "липою", яка не має ніякого відношення до реального перебігу подій.

Отже, хто розповсюджує в Україні брехливу інформацію? Хто займається фальсифікуванням історії? Хто перекручує факти? На кого слід звернути увагу "Президента України, органів виконавчої влади, місцевого самоврядування"?

Тож і я хочу нагадати посадовим особам: не слухайте брехунів, ціна їхньому слову – нуль.

Читаєш отаку заяву і дивуєшся нахабству "народних обранців". Бо ж не просто "застерігають", а прямо закликають "вилучити" з навчального процесу програми, підручники, посібники, що містять правду згідно з історичними фактами, а не з невротичними казками підстаркуватих комуністів. Чи не забагато берете на себе, панове депутати? Ви, такі палкі борці на словах проти фашизму, чи знаєте, що саме фашисти займалися тим, до чого ви закликаєте: вилучали, нищили "неугодні" книги, підручники, посібники, а натомість впроваджували свої, "ідейно витримані"? Так від кого треба застерігати суспільство? Чи від ветеранів УПА – дай їм Бог ще довгих років здорового і плідного життя! – чи від "обранців" з обласної ради, які живуть у вчорашньому часі, вічно минулому, які ні в чому не розкаялися та нічому не навчилися?

Невизнання героїчною нерівної боротьби УПА за визволення України є наругою над нашими поглядами, пам'яттю мільйонів загиблих. Наругою над державою є ось такі недолугі, історично і політично безграмотні заяви купки невігласів, що мають нахабність відкрито й безсоромно брехати та звинувачувати вищу посадову особу України – Президента – у злочинності!

Не фальсифікацією історичної правди є визнання боротьби патріотів України, а відновленням справедливости, відновленням забріханої й замуленої комуністичним пропагандивним сміттям істини, бо саме УПА воювала за Україну, а не за Німеччину, не за Польщу, не за СРСР. Нагадаю, що саме за СРСР в Україні трапилися три масштабні голодомори: 1921–22, 1932–33 і 1947 років, в тому числі – одна з найстрашніших гуманітарних катастроф в історії людства, штучно зорганізований голод 1932–33 років, унаслідок якого за неповними даними вимерло від 7 до 10 мільйонів українських селян. Один з епіцентрів цієї катастрофи знаходився на теренах нашої області. Ще й досьогодні живі декілька десятків вцілілих від того голоду осіб: попитайте, послухайте їхні свідчення і зрозумійте, зрештою, хто призвів до загибелі мільйонів безвинних, а хто протистав цим вбивцям?

Отож, ця заява Дніпропетровської обласної ради, що її було випущено в повітря без адресата, не містить нічого, крім нахабної брехні, наклепів і перекручень історичних фактів.

ЛИСТ УКРАЇНЦЕВІ

ЗБУДУЄМО УКРАЇНСЬКУ ЦЕРКВУ В ПОЧАЄВІ!

Минулого року громада УПЦ КП отримала можливість будувати у Почаєві свій Храм.

Вас, можливо, здивує, навіщо в Почаєві, де є Лавра, Скит та Миколаївська церква, потрібно ще будувати якісь культові споруди.

Але справа в тому, що у нашому місті православні українці не мають свого храму.

Усі церкви у місті належать Московському Патріархату.

Ми не хочемо створювати ніякого міжконфесійного протистояння. А тому прагнемо збудувати свій храм – храм Київського Патріархату.

Але наша громада – це, в основному, інтелігенція, працівники бюджетної сфери, тому ми дуже фінансово обмежені.

Можливо, знайдеться добра людина, що зможе нам допомогти чи стати нашим меценатом.

Тому й подаємо наші банківські реквізити:

р/р: 26008055105788 МФО 338783 код 35132530
Тернопільська філія Приват Банку
Почаївське відділення

Анатолій ДОВГАЛЮК,
настоятель парафії, митрофорний протоієрей

БОЛИТЬ...

ЧОМУ В НЕНЬКИ ЗАПЛАКАНІ ОЧІ...

Спроба дуже наукового підходу до огидної теми

Проблему, означену у заголовку, основна маса як вітчизняних, так і загорбкових спеців схильна пояснювати дефолтами та інфляціями, макроекономічними показниками, цінами та політстабільністю, ситуаціями на біржах світу та іншими модними ляпами. Є ще й такі, що схильні до критичних висловлювань з приводу впливу нічного світила на задні півкулі головного мозку очільників держави. А це виводить проблему заплаканости у позапланетний простір і прозоро натякає на космічне походження наших сліз. Та, на глибоке переконання деяких науковців і автора цієї розвідки, причина захована у самих продуцентах плачу, їхній одвічній схильності більше до мокрого, аніж до стоматологічного.

Василь ДАЦЮК

Ґрунтовне вивчення FIZIO та MENTA факторів поведінки основного прошарку населення, переважна частина якого і є власне плакальниками, дає змогу на прикладі окремо взятого суб'єкта дослідження, екстраполювавши висновок на численність об'єкту вивчення, прийти до шокуючого висновку – існування у природі відомого, але досі не класифікованого різновиду Homo Sapiens – Homo Hachlus. Безперечно, що Homo Hachlus до Homo Sapiens має лише зовнішню подібність, яка часто-густо вводить в оману не лише антропологів, а й науковців більш присучаснених: історикiв, політологів, суспільствознавців та навіть психологів. За спеців інших медичних напрямків годі й говорити. Означений різновид, як і Homo Sapiens, має майже однакову фізіологію. Усе ж слід категорично зауважити, що у Homo Hachlus органи та частини тіла виконують зазвичай протилежну функцію: очі бачать не те що є, вуха чують що самі хочуть, ноги йдуть не туди, куди слід, руки роблять не те, що потрібно, а язик меле таке, що й на голову не налазить. Яскраво виражена й аномальність внутрішніх органів: наявність серця не завжди означає його присутність, печінка та селезінка у переважній більшості Homo Hachlus збільшені, засмічені сторонніми предметами та особами на кштат: "Запорожець" чи "Москвич", "теща чи цябаба", "цяжизь і цідіти". Загальновідомо, що у кожного Homo Hachlus глибоко в печінку та селезінку вросли і більш глобальні філософсько-ідіотичні ляки – це Євросоюз і НАТО, СОТ та "мериканці". Перевантаженість організму Homo Hachlus цими сентенціями часто призводить до "випадіння дна", тобто до "швидкої Насті", а коли послуговуватися медичною термінологією – до діареї. Це ж, у свою чергу, впливає на темперамент суб'єкта. Його хода повільна, рухи непевні, дії невиважені, процес думання загальмований, а у переважній більшості випадків взагалі відсутній. Тим паче, що кількість сірої речовини у Homo Hachlus значно менша, ніж, скажімо, у неандертальців. До всього, вона у нього не сіра, а яскраво вираженого червоняжтого кольору зі специфічним запахом. Ходить суб'єкт згинці, позаяк має дуже гнучкого уперед хребта, що, зрештою, надає йому і певні переваги перед Homo Sapiens. Наприклад, при вставлянні клізми чи в інших більш інтимно-політичних випадках.

Хронічно і важкохворий на дрібнобратіє, слов'янолюбіє (хоч і не знає, що це таке) та шизолокшизм, особливо у трактуванні власної історії та пріоритетів.

Популяція Homo Hachlus досить таки чисельна, він мешкає як великими, так і не дуже, прайдами у власноруч та за казенний кошт збудованих оселях з дерева та шлаку, залізобетону та цегли, глини та новітніх технологій. Пересувається у просторі на двох своїх, чотирьох гумових та багатьох загальнодержавних – залежно від кебети, яка, як відомо, наповнює не тільки змістом, а й вмістом. На Сході та Півдні країни проживає підвид – Homo Hachlus Janukakis. Його зовнішні та внутрішні ознаки такі ж, але на порядок вищі. Цей підвид агресивніший, зорганізованіший і канібалістичніший. Сірої речовини у нього ще менше, ніж у основного виду, вона більш червоніша, запах сильніший.

Розмножується Homo Hachlus класичним способом, як при допомозі "Кама-сутри", так і без. Більше того, новонароджені особини абсолютно нічим не різняться від малят Homo Sapiens. Але, досягши зрілого віку, значна їхня частина так і не переходить інтелектуально і духовно у батьківський вид. Цей феномен досі не обнаукований і потребує різнобічних і ґрунтовних зусиль як вітчизняних, так і світових фахівців.

Улюблені кольори: червоний та синьо-білий. Перший означає ностальгію, а другий – символ каторжної праці, з одного боку, а з другого – тієї рідини, у якій Homo Hachlus намагається втопити рештки власного розуму. Із улюблених харчів слід відзначити продукт жирових відкладень на спині, животі та боках відомої тварини. Цей харч, а ще барабо召, капуста, морква та квашені огірки складають основний національний продовольчий раціон Homo Hachlus. Щоправда, останнім часом з'явилася інформація про вживання окремими особинами з числа "горбатих" заморської їжі. Назви якої настільки немилозвучні, наскільки і несмачні. У будь-якому випадку, основна частина Hachlus їх не вживає, аби не псувати зір.

Майже всі представники цієї групи Homo вірують у Святу Трійцю – ту, що на небі, і нечестиву – що на землі. Де Віктор Федорович – Вседержитель, Сан-Санич – Дух продажний, а Петьо – онук Карла Привида і "дедушкі" Володі "по матушке". Є і нечисленні зібрання сектантів. Ці щиро вірять, що Макарич із Даниличем – янголи, які зійшли на землю з "партбілетами", аби ощасливити рідний люд.

За ментально-психологічними ознаками Homo Hachlus поділяється на три групи:

BAMBULUS. Легендарно лінивий до думання. Глибоко переконаний, що казанок таки лямундійовий, бо так йому сорок років тому сказав старшина роти. Дубово впевнений, що кат, який пролив ріки крові його предків – він же і месія. Він ладен лягти кістьми десь у тундрі, аби тільки його діти не знали клятої "мериканської" мови. До високих чинів кебетично не здатний. Найвищий його щабель – волосний писар, семафорний у місцевій раді, хоч є прецеденти, коли Bambulus може бути навчителем юних, керувати касторкою чи вилами і граблями, а бува що й "повіскою денною". Його улюблена пісня: "Колись вода була мокріша, хай живе колись!" Має великі вади зору: не бачить різниці між давно минулим і теперішнім часом. Вірить, що ніякого Голодомору не було. Просто тодішні люди лінувалися їсти ситний комунохарч.

SHTOTIKAKUS. Корінний нащадок Homo Hachlus. У простонародді – хитроЖО. Рід середній – ВОНО. Для нього мама-тато – субстанція більш матеріальна, ніж духовна. Любов до них прямо пропорційна комерційній діяльності. Нащадки Shtotikakus, як правило, потенційні ВОНО, хоч є приємні, але нечасті винятки. На суспільному дереві осідлує середні і вищі гілляки завдяки добре розвинутим носовим отворам, драглеподібному сумлінню і відсутності будь-яких моральних засад. Представники Shtotikakus можуть обіймати різні посади. Але здебільшого це базарні деруни, газетні шкрябаки рідного пришибу, ті, що "водять теля" на кольорових екранах, сценічні голопупенки, регіональні політхвойди, представники середнього та великого хапу. Кожен з них пихато пордониться незалежністю до "старшобраттяє о кодло" та можливістю прищепити північну пуку на рідній землі. Найбільш одіозними представниками Shtotikakus є гальоганя та чорноцапенко зі Львова, Нестор-какотворець, дядько Дядя, обида льондіки, підвіяна наталья зі своїм Вово та інші, яким число – тьма. Як не є, а майже 40% світових запасів чорноземів постаралися на славу. Застосовуючи хитруЖО для аналітики, ВОНО досить таки надійно пристосувалося до проживання у середовищі Homo Hachlus, поводиться зухвало, безоглядно видираючи жирні шматки у колишніх одномовців. Життєве кредо: "Ми рождени, щоб сделать сібе сказку". Частина SHtotikakus уже може добірною англійською сказати по-німецьки: "Мерсі-пардон!", а решта послуговується "вобщепонятнимі" "канешно", "чаво", "тіпа", "канкрєтно" та іншими сусідизмами, а в певних випадках і "Банзай".

GONORUS. Елітоформуюча група Homo Hachlus. Окрім уже названих, характерними ознаками є: здатність до значного слино- та булькотворення і гіпертрофія сльозових залоз у бік посиленого продукування солоної водички, що при гнучкій спині часто призводить до обплакування суб'єктом задньої частини власних штанів. За певних умов Gonorus здатен до істеричних гуків на кштат: "Ганьба!" та "Геть!", написання шедевризмів, зляпцяння лозунгів та закликів, які сам, зазвичай, не поспішає виконувати. Інтелектуально вивищені представники цієї групи уже знають, хто винен і повинен. Але ще не впевнені, що треба й самому бодай трішки. Генетично і ментально переконані: "Бий своїх, щоб чужі боялися" психологічно сильніше і доцільніше, аніж "У вас і в нас хай буде гаразд!". У переважній своїй більшості Gonorus хронічні булавомани та егопупники. Серед цієї групи Homo Hachlus надзвичайно багато облаврованих. При цьому процедура облавровування обопільна: я – тебе, ти – мене. Цей процес міг би бути інтенсивнішим, але в державі не встигає виростати лаврове листя. На державній груші цей Homo знаходиться на найвищих гілляках та верхівці. Улюбленими заняттями є: бігання по залу Верховної Ради, тобто нардепування із плавним переходом у наступну каденцію, міністрування аби чим, тільки б на якомога довший термін, керування секретаріатами, благодійними фондами та акціями, міжнародними комітетами, делегаціями на безрезультатних перемовах, а ще силовими службами та регіональними адмінутвореннями. У разі неотримання бодай чогось із перераховуваного Gonorus впадає у стан агресивної запінії, роздирається вусибіч, шукаючи, кому б позичитися до чергового нападу цієї хвороби. Це, в свою чергу, завдає численних інтелектуальних втрат суспільству, з огляду на розумову спромогу запінення та його унікальність. До всього, кожен з них добре відає, що повинні зробити інші, щоб він став національним героєм.

Аби не спровокувати вибух істеричних гуків "Ганьба!" та "Геть!" з боку Gonorus, автор цього дослідження змушений дещо скоротити перелік характеристичних означень при висвітленні цієї теми і радить усім скористатися таким надійним та перевіреним засобом, як чухання ерогенних зон на власній голові: на лобі, потилиці та за вухами, аби зробити єдино правильні наукові висновки.

Усі три групи Homo Hachlus за морально-етичним рівнем розвитку знаходяться набагато нижче, ніж, наприклад, вид Homo Mavpus, який, як відомо, проживає у дикій природі, їсть банани безкоштовно, не сплачує ПДВ, держмита на кордоні, не робить торгових націнок. Homo Mavpus ніколи (у всякому разі наука таких випадків не зафіксувала) не зрікається своєї мови, звичаїв та власної оселі на дереві. А тому є всі підстави підозрювати, що при приготуванні глиняного замісу для ліплення Homo Hachlus колись були допущені грубі порушення технології, і частина власне глини була кимсь підмінена органікою, дуже подібною за кольором, консистенцією, але зі специфічним запахом, який не вивітрився й досі.

Підсумовуючи фактологічно-констатуючу частину цього дослідження, слід також зазначити, що найближчим генетично-інтелектуальним родичем Homo Hachlus є Azynus Domestykus*.

Ця праця настійно рекомендована до читання: від академства-профферсорства і нац. геройства, які настільки еліта – наскільки їхні ще не правнуки, але вже "погані" розмовляють рідною, – і до школярства старшого чотирнадцяти років, у яких все попереду.

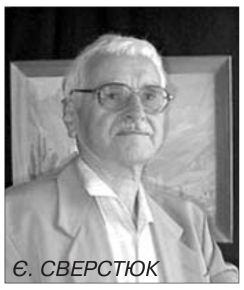
смт Миропіль
на Житомирщині

Світлина Олекси ВАЩЕНКА

* Azynus Domestykus – осел свійський.

Як ми вже повідомляли, у Києві відбувся Вечір пам'яті Василя Стуса. До уваги читачів пропонуємо виступ на цьому вечорі поетового побратима Євгена Сверстюка.

"ЯК МЕНІ НЕБЕСА БОЛЯТЬ..."

Є. СВЕРСТЮК

Євген СВЕРСТЮК

Нас зібрала сьогодні любов до Поета. Комусь він близький як Поет, комусь більше як громадянин, який загинув в обороні рідного краю. Але книжка "Життя як творчість", написана його сином, правдиво підкреслює: життя і творчість Стуса розділити не можна. І нема сенсу гадати, чи був би він таким славним, якби дожив до 70-ти років і прийшов сьогодні на свій творчий вечір до Філармонії. Просто він не міг дожити до 70-ти...

Ви тільки послухайте назви і строки його віршів:

Як добре те, що смерти не боюся
І не питаю, чи тяжкий мій хрест.

* * *

Благословляю твою сваволю,
Дорого болю, дорого долі

* * *

Заклечано землю дротами,
Планету дроти оплели,
І долю козачу постами,
Неначе козу повели.

Але над усім повторюється мотив поета планетарного болю:

Як то сниться мені земля,
На якій лиш ночую!
Як мені небеса болять,
Коли я їх не чую.

Чи міг комуністичний режим терпіти такого поета, який заважав одностайно співати "Широка страна моя родная"?

Поета, який так легко говорить про смерть і глузує з рабів, що розміняли волю на гроші і медалі.

Але головне те, що він грудьми став в обороні прав і честі свого народу, зневаженого національно і закріпаченого в колгоспах і на заводах.

І як поет він же називає речі своїми іменами:

За гратами, за ватрами
розбухлий на сльозах...
Рад-соц-конц-таборів союз,
Котрий Господь забув.
Диявол теж забув.
Тепер тут править інший бог:
марксист, расист і людожер –
один за трьох.

Василь Стус був заарештований 1972 року разом з Іваном Світличним, В'ячеславом Чорноволом та іншими "особливо небезпечними державними злочинцями"...

Але жоден з нас, також готових на все, не писав прощальних слів:

Народе мій, до тебе я ще верну,
як в смерті обернуся до життя
своїм стражденним і незлим
обличчям.

Може, готовність померти говорить про слабкий зв'язок його з родиною?

Але ж навпаки: ніхто з ув'язнених не писав таких зворушливих слів дружині, синові, батькові, матері, сестрі – ніхто так не побивався, як Василь Стус.

Його любов до рідні була такою ж великою, як любов до свого народу, якому він готовив своє життя в офіру.

Дехто каже, що у Стуса заслабкий інстинкт самозбереження.

В. СТУС

Є такі, що і сьогодні шукають винних, що "не вберегли великого поета"...

Ті люди просто не зрозуміли його віршів, які дихають гірським повітрям добровільної офіри – вже поза межами страху.

Коли потяг віз поета "На схід, на схід, на схід, на схід", тобто у 1977 році – на Колиму, він чомусь не думав, що то тільки 3 роки заслання.

Для нього "Десь Україна там", – уже позаду – і "до неї ти від неї йдеш в горбаті засвіти".

Кожен з нас їхав туди, на Схід, з маленькою надією повернутися. Хтось прощався з жалощами, уже смішними для Василя Стуса. І то був не усміх гордого чоловіка, як може пізніше здаватись. Ні, то був відчужено ясний дух офірної людини, яка не приймає жалюгідних приманок світу наглядачів і рабів. Звичайно, будуть ще якісь ілюзії:

Чигає на тебе засліплення мить,
Та все проривайся до Бога.

Можна було б це назвати фаталізмом, якби не та відчужена готовність до офіри і навіть ніби радісне прийняття закономірності своєї долі:

Від неї ти до неї йдеш,
Страсна до неї путь –
та, на котрій і сам падеш,
і друзі теж падуть.

Часом його навідували марення про тисячі безстрашних сміливців, здатних на будь-які злигодні в ім'я справедливости, але реально була тільки невелика "гельсінська група" – проти державного Молоха...

Отже, поета мучив брак життєвої активности в народі, брак готовної сміливости, причому він перелічує імена перших сміливців серед усіх народів імперії – а все рівно виходила жменька.

Це його не зневірювало, а тільки підкріплювало волю не здаватися, а своєю офірою підняти дух народу, пробудити в ньому почуття честі і прагнення волі. Поет віщує посмертне повернення до свого оновленого, змужнілого, пробудженого народу:

Як син, тобі доземно уклонюсь
І чесно гляну в чесні твої вічі,
І в смерті з рідним краєм
поріднюсь.

Отже, не йдеться про вдячну пам'ять – йдеться про зустріч споріднених честю, про народ вільний і гідний, уже глибинно рідний.

Хтось назве це фантазією. Але згадаймо, як у 1989 році під синьо-жовтими і червоно-чорними прапорами і церковними хоругвами тисячі людей везли труну Василя Стуса, Юрія Литвина і Олекси Тихого повз будинок КДБ, де крізь вікна злякано визирали їхні кати.

А ще через два роки осмілілі "будівники комунізму" проголосували за Незалежність України. Начальство не могло повірити...

Ім'я Стуса стало національним символом. Його вірші і пісні на його слова стали підіймати дух і культуру молоді.

Хто скаже, що Стус у 2004 році не був з нами на Майдані? Міра його присутности в житті України дуже велика.

Звичайно, честь у споживацькому світі не високо цінується. Нині зрадник, замість тихо повіситись, як Юда, їде на телебачення і пояснює доцільність і корисність своєї позиції. А чиновник після публічного ляпасу їде до хірурга "засвидетельствовать пощечину"...

Але ж народ бачить, хто є хто, навіть тоді, коли йому перед виборами видають пайок з крупою! І слова поета "чесно гляну в чесні твої вічі" – то не марні слова.

Народ не забуває – ні в давніх містах і віруваннях, ні в наші часи – очисної жертви. Тим більше того, хто сам повторював: "Щоб запобігти нівеляції українського народу, треба офірувати кращих його синів. Інших пожертв Бог не визнає".

Не забуваймо, що понад головами духовних бомжів, понад глухими заторами люксусових авто, понад ринком жовтої преси – постійно йдуть високі позивні, і їх є кому слухати: "Голос духа чути скрізь" (І. Франко).

Зовсім не випадково нелегкі для читання поезії Стуса миттєво розкуповують. Несподівано для багатьох з'являються і з'являються нові пісні на його слова. І ніякий піар злива і справа їх не заглушить.

Зникла тайна твоєї з'яви,
Відтіснився світ марноти –
Тільки чорна кирея слави
Неприкаяно світом летить...

Слова Стуса вже впліталися в лагерні містерії. У 1977 в концлагері 36 до мене підійшов молодий вірменський хлопець: "Я Размик Маркосян – я был в Мордовии разом з Василем Стусом!".

З його інтонації я відчув, що Стус ще приятель, але для багатьох – вже апостол!

На закінчення – вірш Австіка Ісаакяна, перекладений з подачі наших спільних вірменських друзів, які внутрішньо сьогодні з нами, на вечорі Стуса.

А я вам скажу:
прийде голод такий,
Що спрагло впадете за ситим
столом
З тужливо благальним
тремтінням руки
По слова високий псалом
Безтямно зневажених порив ясний,
Зняли на знущання і глум
У храмі матерії танок хмільний
Над вічністю мрії і дум.
За спалах високий, що в кпинах
зачах,
Прийде голод духа такий,
Що вас розмета по морях,
по світах –
З жебрацьким тремтінням руки!

ВІД АВТОРА

ЗВІРИНЕЦЬ ПІД КУПОЛОМ

Іван АНДРУСЯК, поет

У ніч на сьогодні, коли я пишу цю статтю, мені наснився дивний сон. Нібито стою я собі спокійно у себе-таки вдома посеред вітальні, розмовляю з мамою, – аж раптом чую звідкись із-під ніг надсадне нявчання! Спершу якось і не надаю цьому значення, – у нас-бо зараз немає кота, – але тоді раптом зиркаю вниз – і не розумію, що коїться! Під ногами в мене виявляється якась купа паперів, із якої... лізуть і лізуть коти! Великі, маленькі, дуже маленькі, малесенькі, малюсінькі, зовсім манюні... Одне слово, як каже моя маленька дочка, – ціле стадо котів! Я кидаюся збирати їх у якийсь пакет, але він виявляється замалий, а коти все лізуть і лізуть...

Коти, за народним сонником, – це вороги. А оскільки лізли вони з паперів, то це означає вочевидь те, що наживу я собі ворогів своєю писаниною! Ото й сиджу я тепер перед монітором, чухаю потилицю й гадаю: що ж таке мав написати, щоб нажити собі раптом аж стільки ворогів...

Невже про те, як Арсеній Яценюк укусив за руку Нестора Шуфрича?.. Ні, це вже навіть не анекдот – це, виявляється, парламентські будні! Хтось кудись "не туди" руку засунув – ото хай і начувається... Нинішній спікер іще толерантний – інший би по лікоть відкусив!

Чи про те, як недолюдки з Партії регіонів додумалися назвати свою "акцію протесту" проти рішення Конституційного Суду про неодмінне дублювання українською всіх іноземних фільмів – "Ні дуБЛЮВАННЮ"! Здається, більшою мірою виказати те, наскільки вони є ворогами України, вже неможливо! Та ж мені язик би не повернувся до ЖОДНОЇ МОВИ СВІТУ поставитися з такою зневагою, як вони поставилися до моєї рідної! Ось за це вони – мої особисті вороги! Ось за це я мститиму їм на кожному кроці, де тільки дотягнуся "вкусити"! Не російській мові – до чого тут російська мова, нічим не краща й не гірша за інших?! – а їм, оцим недолюдкам, які гадають, що принизили мою рідну мову, а насправді – ПРИНИЗИЛИ САМІ СЕБЕ!!!

Чи про "істинного" соціаліста Рудьковського, який в уряді Януковича так "хвацько кермував транспортом, що аварії на залізниці мало не кожного тижня траплялися; зате ж він у цей час за державні гроші катався "з дєвочками" як не в Париж, то в Токіо! Такого цинізму не бачив досі навіть наш – здавалося б, остаточно й безповоротно цинічний – політикум! І що ж він зробив після того, як цими "вояжами" впритул зайнялися СБУ і прокуратура? Те, що мусить робити кожен "істинний" соціаліст у таких випадках: ліг у лікарню. Там його й довелося заарештовувати. І везти на суд... в інвалідному візку.

То що ж це було? Чи людині справді раптом стало аж так зле, чи все це – лише показуха, марне намагання "розжалобити" народ і видати себе не за особу, яка вчинила кримінальні злочини й мусить за них відповідати, а за міфічну "жертву політичних переслідувань"?

Я не знаю, що це було. Знаю лише, що "розжалобити" йому вдалося хіба регіоналку Карпачову, яка "за сумісництвом" обіймає посаду уповноваженого з прав людини. Якби вона захищала права кожної людини так, як вона захищала Рудьковського, – ціни б їй не було. Але ж вона регіоналка – а від них захисту прав людини, яка не була міністром в уряді Януковича, хіба дочекаєшся...

І ще знаю: якщо Рудьковський хворий – його треба лікувати. Але – під замком. Як "істинного" соціаліста... Ось лише мені вперто здається, що це далеко не єдиний міністр у колишньому уряді Януковича, якого саме там треба лікувати!

І якщо, стверджуючи це, я наживу собі ворогів – то нехай! Адже знаю: нас, українців, які стверджують точнісінько так само, – багато. Дуже багато. І ми й так знаємо, хто наші вороги. Хоч скільки б котів наснилося...

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький, Степан Семенюк,

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ;
тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net
www.nacija.org.ua
Адреса видавця: 01004, вул. Горького 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61
Головний редактор Михайло Сидоржевський

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ВАТ "Видавництво "Київська правда"
Замовлення №
Наклад 7 000примірників
Ціна договірна

Реклама приймається тільки від національного товаровиробника. За достовірність реклами редакція відповідальності не несе.
Відповідальність за достовірність фактів несе автор. Редакція не завжди поділяє точку зору автора. Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати матеріали.
Рукописи не рецензуються і не повертаються. Листування лише на сторінках газети.

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9